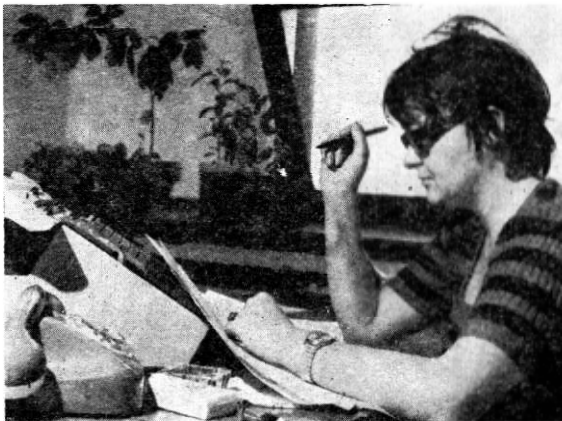

destul de reduse. Atâta timp cât teatrul profesionist rămîne foarte legat de un număr mic de scene — desigur, bine utilizate — iarăși nu se poate face prea mult pentru atragerea tinerilor spre teatru. Cred că oamenii de teatru trebuie să încerce să cunoască mai bine publicul tînăr. Nu prin studiile sociologilor, nici prin anchetele reporterilor, ci direct. Linia dreaptă rămîne, totuși, calea cea mai rapidă — și mai justă — între două puncte.

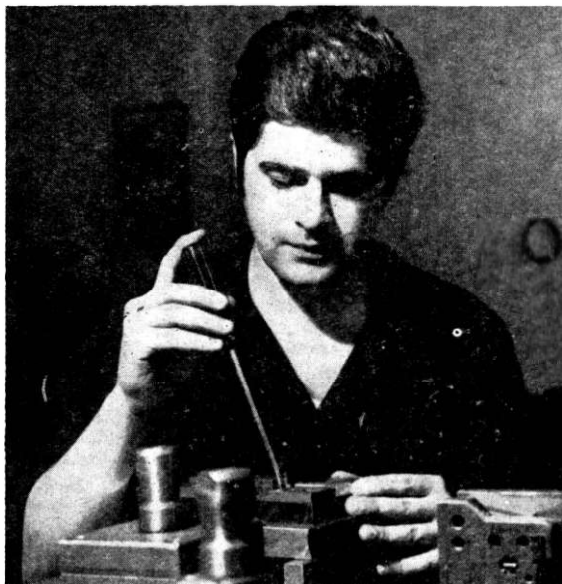
ARITICA SPĂTARU economistă

Aritica Spătaru

VREAU SĂ VĂD MAI MULTE COMEDII

Abia aștept să înceapă stagiunea. Mi-au rămas necunoscute cîteva spectacole, despre care am auzit vorbindu-se mult: *Disparația lui Galy Gay*, *Virginia Woolf*. Mă duc la teatru cu regularitate, o dată la două săptămîni. Vreau, bineînțeles, să văd premierele acestei stagiuni și, mai ales, vreau să văd mai multe comedii distractive și instructive. Și, în plus, vreau să-i văd pe actorii mei preferați: Radu Beligan, Marcela Răușu, Octavian Coteșcu, Stela Popescu, Toma Caragiu și alții. În stagiunea trecută am văzut, printre altele, *Părinții teribili*, *Opinia publică*, *Puricele în ureche*, *Mandragora*, *Moartea ultimului golan*. Ca să iau bilet la acest ultim spectacol, am stat la coadă o oră și jumătate. Asta, fiindcă distribuitorul biletelor de teatru din uzină nu ne aduce, întotdeauna, bilete la ceea ce dorim noi. Mi-a plăcut mult *Opinia publică*, care a exercitat asupra mea un dublu efect: m-a făcut să gîndesc asupra unor grave aspecte ale realității, și m-a distrat copios. Alături de filme, excursii și meciuri, cea mai mare plăcere a mea este să văd la teatru o comedie. Aș vrea să nu vă surprindă părerea mea și repertoriul selectat de mine. Nu mi-e de loc jenă să afirm că mă duc la teatru ca să mă distrez și să mă relaxez. Dacă n-ar fi așa, dacă teatrul n-ar reprezenta pentru mine o delectare, aș avea, poate, o altă pasiune. După o săptămînă de muncă în uzină și în școală (urmez liceul seral industrial — tehnologia construcțiilor de mașini), simt nevoia acută a unui spectacol recreativ, amuzant. La estradă nu mă duc pentru că aceste spectacole au o tentă de vulgaritate care-mi displace, pentru că am văzut, aici, cum se denaturează niște melodii lirice, cu

Lucian Bera

parțiam autentic, pe care le iubesc. Să știți că în ciuda prejudecăților și a fidelor impresii care circulă pe seama tineretului, acesta are mare nevoie de lirism și de poezie, dar autentice, nu surrogate liripoase. Nu cîțesc piese. Imi face plăcere să cunosc un text prin spectacol. Nu-mi place să mi se dea prea multe amănunte despre un spectacol, căci dacă cunosc în amănunt mecanismul unui spectacol, nu-l mai urmăresc cu interes, pierd misterul și farmecul. De aceea

Vladimir Avădanei

nici nu citesc mai nimic de „specialitate“. Am urmărit într-o vreme cronică din ziarele cotidiene și am constatat că părerile mele nu se potrivesc de loc cu cele ale cronicarilor. Am socotit atunci că aceștia, probabil, urmăresc interese de ordin general, superioare interesului meu, personal, și m-am abținut. Continui să merg la teatru fără să mai citesc și cronică.

Aș vrea să vorbesc acum despre un lucru care mi se pare foarte important. Am auzit și am citit că, la cluburile studentești, se prezintă piese și spectacole foarte interesante. Am încercat să intru odată la „Student club“ și n-am reușit, căci acolo se intră numai cu legitimație de student. Cred că aceste cluburi n-ar trebui să-și desfășoare activitatea atât de izolat, că între studenți și muncitorii tineri ar trebui să existe legături mult mai strânse, să ne vedem unii cu alții, să discutăm între noi, să ne lăudăm sau să ne criticăm. Iar dacă în acest schimb reciproc de spectacole și de păreri ar interveni și profesioniștii, specialiștii de teatru, cred că activitatea educativă a teatrului, în general, ar avea mult de câștigat, și revista dv. și alte ziare ar avea poate, ce comenta.

LUCIAN BERA
matrișer

TEATRUL STINDARD

Ca să înțelegeți mai nuanțat răspunsul meu țin să vă informez că am prieteni care se ocupă de teatru, alții de artele plastice, așa că prietenia cu ei mi-a solicitat și mie să mă preocup de felul în care sînt în stare să mă exprim în legătură cu un fenomen artistic. Desigur, prietenilor mei le datorez multe din unghiurile sub care privesc un spectacol de teatru, poate chiar și vocabularul meu „de specialitate“, ceva mai bogat. Vă rog să mă credeți că asta nu înseamnă că adopt automat opinia lor ci că

nu pot să ignor punctele lor de vedere și modul lor de a argumenta.

În timpul liber — dacă mai am timp „liber“ după orele de producție, cînd mă pregătesc pentru bacalaureat și pentru admiterea la Politehnică — deci în timpul pe care-l afectez vizionării unui spectacol, eu nu vreau să mă deconectez. Unii dintre colegii mei, din uzină, de la liceu, înțeleg deconectarea așa cum se petrece cu un circuit electric pe care l-ai întrerupe. Cu alte cuvinte, oprești motoarele și te odihnești la teatru, dar, așa cum doresc ei această deconectare mai bine ar realiza-o dormind. Eu înțeleg ca un spectacol de teatru, chiar dacă e o comedie, să mă conecteze la altceva, la un alt spațiu, la un alt teritoriu, unde energia mea să regenereze datorită frumuseții. Nu sînt turnul Eiffel, Opinia publică, Suro-rile Boga, Ștafeta nevăzută se apropie foarte mult de ceea ce pretind eu de la un spectacol de teatru. Am citit de curînd *Vulpile în vie* și mi-e tare apropiată figura lui Beaumarchais. Am citit undeva o apreciere documentată asupra importanței pe care au avut-o comediele lui în destrămarea feudalismului. M-am gîndit că și în istoria culturii românești se cunoaște cazul *Cinticelelor* lui Alexandri, care au avut o mare importanță în Unirea Principatelor. Aceste exemple îmi demonstrează că am dreptate atunci cînd consider că teatrului nostru îi trebuie texte care să fie ca un stindard, să ne grăbească pe drumul muncii noastre, de desăvîrșire a construcției socialismului.

Am văzut mai demult o piesă care m-a impresionat în mod deosebit, *De n-ar fi iubirile* de Dorel Dorian. Eroina acestei piese trăiește un sentiment teribil. În piesă, și aici poate greșesc, ea are o moarte stupidă, nedreaptă față de personaj. Nu sînt copil să plîng după un personaj, dar cred că nu jertfa eroinei e cel mai strălucit rezultat al textului, ci viața ei, faptele care s-au petrecut înaintea accidentului. Recent, la televizor, la emisiunea *Oameni și fapte*, ne-a fost prezentat un caz petrecut într-un moment foarte grav la termocentrala Nord-Sud din București. În timpul unui incendiu, un om, în loc să încerce să se salveze, are tăria lucidă să treacă prin flăcări și să deschidă ventilul unui rezervor care, dacă ar fi explodat, se întîmpla o catastrofă de mari proporții. În Știința, *Faptul divers* îl popularizează pe un ofițer care a înlăturat un pericol asemănător... Exemple se pot da nemăsurate. Așadar, avem și noi eroii noștri, al căror exemplu merită să fie cunoscut și urmat.

Eu cred că acest exemplu trebuie să fie înscris, ca o stemă, pe drapelul teatrului.

VLADIMIR AVĂDANEI
controlor C.T.C.